

Sygn. akt VII U 2490/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik – Żmudziak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 września 2014 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. G. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 2490/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. G. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja – k. 30 akt rentowych).

W odwołaniu J. G. nie zgodził się ze wskazaną decyzją wnosząc o uwzględnienie w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku mistrza już od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 31 grudnia 1980 roku, a nie jak to poczynił organ rentowy na podstawie świadectwa pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 września 1980 roku do dnia 31 grudnia 1980 roku. Nadto wnosił o uwzględnienie okresu zatrudnienia we wskazanym podmiocie na stanowisku inspektora załadunku. Dodatkowo skarżący wnosił o uwzględnienie w stażu pracy w szczególnych warunkach niewzględnego przez organ rentowy okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. (odwołanie – k. 2 – 4 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 58 – 59 a.s.).

Na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2015 roku J. G. wnosił o uwzględnienie okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku operatora wyladowarki miału węglowego od dnia 1 września 1991 roku do dnia 18 kwietnia 1994 roku (protokół – k. 85v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. G., urodzony (...), w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, 11 miesięcy i 12 dni, w tym 25 lat, 11 miesięcy i 3 dni okresów składkowych oraz 9 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia ubezpieczonego w wymiarze 11 lat i 24 dni w Zakładach (...) w W. Oddział w C. oraz w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. (okoliczności bezsporne).

W dniu 8 listopada 1976 roku J. G. został zatrudniony w Zakładach (...) w W. Oddział w C. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dyspozytora. Przedmiotem działalności zakładu pracy przy transport cementu z (...) w C.. Następnie z dniem 1 lipca 1979 roku zostało powierzone skarżącemu stanowisko mistrza zmianowego ds. eksploatacji. Do obowiązków skarżącego należało nadzorowanie pracy spawaczy i ślusarzu, wykonujących remonty wagonów.

Następnie w okresie od dnia 1 stycznia 1981 roku do dnia 31 stycznia 1981 roku ubezpieczony pracował na stanowisku ślusarza. Natomiast z dniem 1 lutego 1981 roku powierzono skarżącemu stanowisko inspektora załadunku cementem. Do obowiązków skarżącego należał nadzór nad prawidłowym przebiegiem załadunku i oczyszczenia cementowagonów z cementu, protokolarne przejście cementowagonów do załadunku i po załadunku oraz wystawienie dokumentów przewozowych. Nadzorem objęci byli pracownicy pakowni, tj. operatorzy załadunku cementu, którzy pakowali cement do wagonów. Skarżący nadzorował aby cementowagony nie były przesypane cementem i aby były w wymagany sposób oczyszczone. Wskazane obowiązki na tak określonym stanowisku pracy wykonywał do dnia 30 czerwca 1982 roku oraz również w czasie zatrudnienia na stanowisku kontrolera załadunku cementowagonów od dnia 1 lipca 1982 roku do dnia 31 marca 1983 roku.

W dniu 4 stycznia 1988 roku ubezpieczony został zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej. Następnie po kilkukrotnej zmianie stanowisk pracy z dniem 1 września 1991 roku skarżący został zatrudniony na stanowisku operatora wyladowarki miału węgla, na którym zajmował się obsługą samojezdnej maszyny napędzanej silnikiem hydraulicznym, poruszającej się niezależnie po torach kolejowych na bocznicę centralnej ciepłowni i wykorzystywanej do rozładunku z wagonów kolejowych miału węgla czerpakami kubelkowymi oraz przemieszczenia miału na skład. Kabina maszyny była umiejscowiona na wysokości powyżej 5 metrów. Skarżący opuszczał napędzaną hydraulicznie część, do której doczepione były czerpaki, którymi wybierał węgiel i przesypywał na wysuwaną z maszyn taśmę, którą węgiel był transportowy na miejsce przechowywania, tj. na skład. Zakład pracy dysponował jedną taką maszyną, która była wykorzystywana w Zakładzie (...) obsługującego centralną ciepłownię do której prowadziła bocznicą kolejowa, skąd docierały wagony z węglem. W sytuacji braku zapotrzebowania na pracę przy obsłudze wyladowarki skarżący wykonywał pracę na terenie kotłowni, tj. nawęglął zasobniki kotłowni oraz w związku z koniecznością utrzymania bocznic w stanie przejezdności. Opisane obowiązki wykonywał do dnia 18 kwietnia 1994 roku.

(umowa o pracę – k. 2; pismo ws. powierzenia obowiązków operatora wyladowarki – k. 18; pismo ws. powierzenia obowiązków operatora wyladowarki wagonów – wagowego – k. 25 część B akt osobowych – k. 66 a.s.; umowa o pracę, pismo ws. powierzenia obowiązków mistrza zmianowego ds. eksploatacji, pismo ws. powierzenia obowiązków inspektora załadunku cementu, pismo ws. powierzenia obowiązków kontrolera załadunku cementowagonów – akta osobowe – k. 68 a.s.; zeznania ubezpieczonego J. G. – k. 85 – 86, 130v. a.s.; zeznania świadka W. T. – k. 110 a.s.;

zeznania świadka W. C. – k. 110v. – 111 a.s.; zeznania świadka B. D. – k. 111 – 111v. a.s.; zeznania świadka S. S. – k. 128v. – 129v. a.s.; zeznania świadka K. D. – k. 129v. – 130 a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek S. S. pracował w Zakładach (...) w W. Oddział w C. w okresie od 1976 roku do 1985 roku na stanowisku mistrza remontu cementowego a pracę swą wykonywał na boczniczy gdzie wagony były przygotowywane do załadunku cementu. Świadek K. D. pracował we wskazanym wyżej zakładzie w okresie od 1977 roku do 2005 roku na stanowisku ślusarza, spawacza, brygadzysty oraz mistrza ds. remontów. Świadek W. T. pracował we wskazanym podmiocie w okresie od 1975 roku do 2001 roku jako kierownik zmiany. Świadek W. C. pracował w Zakładach (...) w W. Oddział w C. w okresie od 1979 roku do 1987 roku jako ustawiacz oraz w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1987 roku do 2004 roku również jako ustawiacz. Świadek B. D. pozostawał w zatrudnieniu w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1988 roku do 2000 roku jako manewrowy na wydziale spedycji. Okresy zatrudnienia wskazanych świadków pokrywają się z okresem zatrudnienia ubezpieczonego. Okoliczność ta pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia skarżącego w zakresie jego obowiązków oraz warunków w jakich były wykonywane w okresach objętych sporem. Świadkowie szczegółowo opisali zakres czynności wykonywanych przez ubezpieczonego a ich zeznania są logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań. Ocena ta dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań.

Natomiast zeznania świadków J. C. (k. 86v. a.s.), A. K. (k. 86v. – 87 a.s.) oraz częściowo K. D. – k. 129v. – 130 a.s.), W. T. (k. 109v. – 110 a.s.) i W. C. (k. 110v. a.s.), pozostawały bez znaczenia dla sprawy z uwagi na to że dotyczyły okresu zatrudnienia skarżącego nie objętego sporem, tj. okresu zatrudnienia na stanowisku dyspozytora.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. G. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji, odwołania oraz zeznań skarżącego, należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w W. Oddział w C. od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku na stanowisku mistrza zmianowego ds. eksploatacji i od dnia 1 lutego 1981 roku do dnia 31 marca 1983 roku na stanowiskach inspektora załadunku cementem oraz kontrolera załadunku cementowagonów jak również w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1 września 1991 roku do dnia 18 kwietnia 1994 roku na stanowisku operatora wyładowarki miału węgla, w łącznym wymiarze 6 lat i 3 dni, celem ustalenia czy legitymuje się on 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67 lat. Ubezpieczony nie ukończył w/w wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do

dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. J. G. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. G. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że ubezpieczony występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył na okoliczność pracy w szczególnych warunkach w okresach objętych sporem dokumentów wymaganych przez prawo, tj. świadectw prac w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o świadczenie emerytalne. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nadto należy podnieść, że w sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych z uwagi na jego niesporządzenie przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, sygn. III AUa 3113/08).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach Zakładu i osobowych skarżącego, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że J. G. w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. Oddział w C. od dnia 1 lutego 1981 roku do dnia 31 marca 1983 roku na stanowiskach inspektora załadunku cementem oraz kontrolera załadunku cementowagonów wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 2 lat i 2 miesiące. Ocena ta dotyczy nadto zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w C. od 1 września 1991 roku do dnia 18 kwietnia 1994 roku na stanowisku operatora wyładowni węgla w wymiarze 2 lat, 7 miesięcy i 18 dni. Łączny wymiar pracy w szczególnych warunkach wynosi 4 lata, 9 miesięcy i 18 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony w pierwszym ze wskazanych okresów sprawował nadzór nad prawidłowym przebiegiem załadunku i oczyszczenia cementowagonów z cementu, protokolarne przejęcie cementowagonów do załadunku i po załadunku oraz wystawienie dokumentów przewozowych. Jak ustalono wskazanym nadzorem objęci byli pracownicy pakowni, tj. operatorzy załadunku cementu, którzy pakowali cement do wagonów. Skarżący nadzorował aby cementowagony nie były przesypane cementem i aby były w wymagany

sposób oczyszczone. Czynności wykonywane przez ubezpieczonego we wskazanym okresie odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział XIV „Prace różne”, poz. 24 „Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko - techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Pracami podstawowymi wykonywanymi w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na pakowni były prace określone w wykazie A, Dział VIII „W transporcie i łączności”, poz. 1 „Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Natomiast w drugim ze wskazanych okresów jak wynika z poczynionych ustaleń ubezpieczony zajmował się obsługą samojezdnej maszyny napędzanej silnikiem hydraulicznym, poruszającej się niezależnie po torach kolejowych na bocznicę centralnej ciepłowni i wykorzystywanej do rozładunku z wagonów kolejowych mialu węgla czerpakami kubelkowymi oraz przemieszczenia mialu na skład. Te czynności odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w wykazie A, Dział VIII „W transporcie i łączności”, poz. 1 „Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Dokonując takiej oceny charakteru prawnego okresu objętego sporem Sąd miał na uwadze okoliczność, że w sytuacji braku zapotrzebowania na pracę przy obsłudze wyładowni skarżący wykonywał pracę na terenie kotłowni, tj. nawęglął zasobniki kotłowni oraz w związku z koniecznością utrzymania bocznic w stanie przejezdności. Zaistnienie tych prac w praktyce świadczenia pracy przez skarżącego przy uwzględnieniu podstawowego i zasadniczego zakresu jego obowiązków przy obsłudze wyładowni w żadnej mierze nie wyłącza możliwości uznania pracy wykonywanej w szczególnym charakterze za wykonywaną w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w W. Oddział w C. na stanowisku mistrza zmianowego ds. eksploatacji od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 31 sierpnia 1980 roku. Jak wynika z poczynionych ustaleń na zajmowanym stanowisku skarżący zajmował się nadzorowaniem pracy spawaczy i ślusarzy, wykonujących remonty wagonów. W ocenie Sądu wskazane prace nie mogą być uznane za wymienione w wykazie A powołanego rozporządzenia. Jako takie nie mogą stanowić podstawy do uznania wskazanego okresu pracy w ramach którego były wykonywane za pracę w warunkach szczególnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 roku, sygn. akt I UK 41/05).

Wyłączenie to nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń J. G. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył (...) lat życia, jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 15 lat, 10 miesięcy i 12 dni, mając na uwadze wymiar tak kwalifikowanej pracy w rozpoznawanej sprawie, tj. 4 lata, 9 miesięcy i 18 dni oraz uwzględniony przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji, tj. lat i 24 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia(...), tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosownie do art. 129 w związku z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu skarżący spełniał wszystkie przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.